

No - 2070

Görüşler

ADANA HACEVİ

S
E
D
G
I

SAYI : 34
NISAN 1941

Görüşler

ADANA HAKEMİ

TARAFINDAN ÇIKARILIR
AYLIK KÜLTÜR DERGİSİ

NİSAN 1941

SAYI : 34

İÇİNDEKİLER

<i>Çocuk ve Terbiye</i>	<i>Ahmet Fazıl Demircioğlu</i>
<i>Yılan ve Ejderha Mefhumu</i>	<i>Naci KUM</i>
<i>Resmin Tesiri ve Çocuk</i>	<i>Vahide BİRKEN</i>
<i>Anadolu Tarihinin yazılı kaynakları</i>	<i>Osman SÜMER</i>
<i>Trahom ve Neticeleri</i>	<i>Dr. İzzet BİLGER</i>
<i>Folklor Denemeleri</i>	<i>Cemal Oğuz ÖCAL</i>
<i>Bir Masalın Sonu (Mensur Şiir)</i>	<i>Rasim GÖKNEL</i>
<i>Aşk Meklubu (Hikâye)</i>	<i>Selâhattin SEPİCİ</i>
<i>Evimizin Nisan Faaliyeti</i>

ŞİİRLER

SÜLEYMAN ŞAHİN TAR — KEMAL SADIK — RASİM
GÖKNEL — MEHMET DELİGÖNÜL — T. KOMŞU —
ŞAHAP RIZA TOY — ALİ RIZA ŞİMŞEK —
MUSTAFA DEMİRKIRAN

Görüşler

Çocuk ve Terbiye

Yazan : Ahmet Fazıl Demircioğlu

Çocuk Haftası'nın son günlerini yaşıyoruz. Bu Haftanın her yıl 23 Nisan ile başlaması yalnız bir tesadüf eseri değildir. 1920 yılı Nisan'ının 23 ünde kurulan ve her yıl Nisan'ın son haftasında yıldönümü kutlulanan Genç Türk Devleti ile İstikbalde bu devletin idaresini ellerine alacak olan çocuklar arasında bir büyüme ve gelişme münasebeti vardır. Milli Türk devletinin kuruluşu yıldönümünü aynı zamanda Çocuk Bayramı olarak kabul eden devletimiz çocuk meselesini ve yurttaki bir tek okumamış çocuk bırakmamak gayesi ile de çocuk tahsil ve terbiyesini esaslı bir siyaset olarak ele almış bulunuyor.

Acaba çocuk ve çocuğun terbiyesi bu kadar ehemmiyetli bir mesele midir?

Bu sorunun cevabı "Evet,, tir. Çünkü hepimiz biliriz ki ırkımtzın en büyük adamları bir zamanlar çocuk idiler; ve yine hepimiz biliriz ki insanlık tarihinde en büyük düşünceler bir zamanlar çocukça düşünen insanların büyüdükleri zamanki düşün-

celeridir. İşte bunun için bugünün çocuklarında yarının büyüklerini göreceğinizi gözönünde tutarak çocuklara ve çocuklarımıza ve onların kaklarına lâzım gelen dikkati, ihtimamı, ve saygıyı göstermemiz icap eder. Bu münasebetle Cumhurreisimiz'in İlk-öğretim dergisininin 48 inci sayısınının 2 nci sahifesindeki vecizelerini buraya koymadan geçmiyeceğim.

"Bugün bir köy mektebinde heceleyen Türk çocuğunda yarının kudretli devlet ışığını aramayanlar, Cumhuriyetçi olamazlar.,,

"Bir aile için çocuk, çiçeklerin en güzeli en ziyade ruh okşayanıdır.,,

Çocuk Ruhiyatı ile uzun yıllarındanberi uğraşmakta olan fikir adamlarımızdan İbrahim Alâettin Gövsa, "Yalnız sevilmeğe değil, tetkike ve ihtimama çocuk kadar muhtaç ve lâyıık, dünyada başka hiç bir mevzu tasavvur edilemez!,,

"Çocuklarımızı münhasıran şahsî hazzımız için sevmekle iktifa etmemeli, neslimizin ve milletimizin istiklâli namına tetkik etmeği de bir vazife bilmeliyiz," der.

Terbiyeye ihtiyacı ise: bir cemiyeti teşkil eden fertlerin ergin olanlarıyla ergin olmayanları arasındaki seviye farkından ve bir de doğum ve ölümden ileri gelmektedir. Mademki cemiyetin ergin fertleri mutlaka ölecekler, ve yeni doğanlar da içtimaî faaliyetlere yalnız kabiliyet halinde ve nüve şeklinde maliktirler, o halde cemiyetin yaşaması ancak yeni yetişecekleri muhtelif vazifeleri yapabilecek, ve cemiyetin kıymetlerini muhafaza eyleyebilecek bir surette terbiye etmeğe bağlıdır.

Cemiyetin mühim teşkilât ve gayeleri maddî verasetle intikal etmediği için bunların içtimaî bir verasetle muhafazası icap eder. Bu netice yeni doğanların kabiliyetlerini içtimaî kuvvetler vasıtasıyla inkişaf ettirmekle elde edilir. Bir cemiyette kültürün tekemmülü ve zengişlemesi o cemiyetin ergin azası ile ergin olmayanları arasındaki seviye farkını arttırdığı için, bu farkın azalması ve cemiyetin bakası için terbiye vasıtalarına başvurmak zarurî olur. O halde terbiye, herhangi bir cemaatin veya bir cemiyet zümresinin kendi daimî varlığını ve inkişafını temin için müktesep kuvvetlerini ve gayelerini yetişecek nesle intikal ettirmek üzere başvurduğu vetirelerin heyeti mecmuasıdır. Terbiye faaliyetlerimizde başarılı neticeler alabilmemiz için her şeyden önce çocuğu iyice ve yakından bilmemiz lâzımdır, yani

ÇOCUK VE BEŞİK

çocuğun tetkiki zaruridir. Bugüne kadar çocuk psikolojisinin bulduğu esaslardan bazılarını gözden geçirelim :

A — Çocuk küçülmüş bir yetişkin değil, kendine mahsus beden ve ruh hususiyetleri gösteren bir insan yavrusudur.

Çocuğun geçirdiği beden ve ruh hususiyetlerinin hepsini burada incelemeğe ne sayfalarımız ne de mevzuumuz müsaittir.

Yalnız diş çıkarma zamanında, ilk gençlik ve bülûğ devrinde çocukların geçirdiği bedeni ve ruhi buhranları her zeki ana-baba ve öğretmen bilir. Vereceğimiz bir iki misal de çocuğun düşüncesi hakkında bize bir fikir vermesi bakımından dikkate değer. İki yaşlarındaki bir çocuktan, babası, sırasıyla ayakkabısını, çorabını, ve ayağını istemiş. Çocuk ayakkabısını, çorabını verdikten sonra ayağını da koparıp babasına vermek istemiş. Bir derste 9 yaşındaki bir çocuk çam ağaçlarının yapraklarını niçin dökmedikleri sorusuna : "Çam ağacında sakız var, yaprakları ağaca yapışır," dedi. "Hacı : Mektebin bakkalına; mahalde su taşıyan adama; evinin kapısı yeşil boyalı olan adama; minarede ezan okuyan adama;..., derler.

"Polis kime derler?," sorusuna, "Hırsızları yakalar;" sünger kâğıdını havi tampona, "Yazı havlusu," adını koyan çocukların bizden başka düşündüklerini gösterir. (1)

B — Çocuktan kendi istidat ve kabiliyetlerinin müsait olduğu şeyleri istemek lâzımdır. Eğer biz çocukta, kendi tatmin edilmemiş, gayelerimizin tahakkukunu istersek hem çocuğun kudretlerini boşyere israf etmiş, hem de cemiyete daha az faydalı, hatta bazan zararlı, fertler yetiştirmiş oluruz. Bugünkü okullarımızda hoş gitmeyen bir çok vakaların sebebinin kısmen bu meselede aramalıdır.

C. — Faaliyetlerimizde çok sabırlı ve dikkatli olmamız icap eder. Çünkü her şeyden önce hakiki öğrenme bizzat yaparak öğrenmedir. Her günkü müşahedelerimiz çocukları, büyüklerin faaliyetlerine bizzat iştirak ederek, en esaslı şekilde öğrendiklerini gösterir. İyi fotoğrafın nasıl çekileceğini dinleyerek öğrenmekle bizzat fotoğraf çekerek öğrenmek arasında büyük fark vardır. Bütün faaliyetlerimizde bu esas vaki olur; meselâ, bir dersi dinleyerek öğrenmekle, o dersi bizzat hazırlayarak öğrenmek arasındaki fark gibi.

Başka bir nokta öğrenmenin hata ile müterafik olduğudur. Bir işi mükemmel olarak yapmadan önce, onu ilk meydana getirdiğimiz zamanlarda hatalı yapmış oluruz. Meselâ; ilk fotoğraf çeken kimseler iyi resim çekemezler, ilk yürümğe başlayan çocuklar düşerler ve doğru yürüyemezler, ilk yazı öğrenmeğe başlayanlar hem kendilerini fazla yorarlar, hem de doğru ve güzel yazı yazamazlar, ilâ.

(1) — Ali Haydar Taner, Psikoloji.

MEKTUP

— V —

Yıllar var ayrılalı, uzaklaşalı senden
Yıllar oldu ağaçlar dökeli yaprağını.
Çiçekler eskittiler saksının toprağını
Mevsimler şikâyetle anlattılar gölgenden

Mırıldanmıyor artık geceler iztirabı
İshaklar gecelerin değil; gündüzlerindir.
Zamanlarınsa bana doldurdukları kindir.
Çarmıhta göreceksin yalvarmalarla rabbı.

Bana anlatma sakın inanmadığımı dinden...

Gözlerinin renginden, saçlarının telinden
Kızıl hatıralarla bir demet bekliyorum.

Süleyman Şahin TAR

Üçüncü esas; büyüklerin çocuğa iyi örnek olmalarıdır. Çocuklarda taklit kabiliyeti tahminimizden çok fazladır. Biraz mübalalâğa ile çocuklar muhitlerinin kopyecisidirler diyebiliriz. Çocuklara ısrarla ve defalarca bir dersi verdiğimiz halde öğrenmeyebilir de, bizi ziyarete gelen misafirlere evde kimse yok de-dirttiğimiz zaman yalan söylemeği; veya büyüklerinden işiterek başkalarına küfür etmeği; yahut ta sinemada gördüğü kovboyun nasıl yumruk attığını kolayca öğrenebilir. Bu esas bizi çocuğun muhitini nezih tutmağa sevkeder.

Disiplin işinde korku ve dayaktan ziyade arkadaşlık ve sevgi daha faydalı ve müsbet neticeler verir. Gerek korkuya, gerekse dayağa dayanan terbiye çocuğun teşebbüs kabiliyetini kırar, onu pısırık, beceriksiz yaptığı gibi üzerinden korku kalktığı zaman iş yapmamağa ve cemiyete zararlı olmağa da sevkeder. Üstelik çocuk hareketlerinde serbest olmadığı için onun hakiki benliğini anlamamız da mümkün olmaz. Sevgi ve arkadaşlığa dayanan terbiye ise hem çocuğun serbest inkişafı, hem de şahsiyetinin demokratik bir cemiyetin hür bir yurttaşına yakışacak şekilde teşekkülünü mümkün kılar.

Hülâsa : Bugünün çocuğu yarının büyüğü olduğu için, hürmete; terbiyesinde müessir olabilmemiz için, tetkike; ve Cumhuriyetçi bir cemiyetin hür bir yurttaşı olacağı için sevgi ve arkadaşlığa lâyıktır. Çocuğun iyi yetiştirilmesi cemiyetin inkişafı demektir.

Ulucami Kapı Kubbesindeki Yılan Şekilleri Münasebetle

Yılan ve Ejderha Timsallerinin **Mâna ve Mefhumu**

Yazan : NACI KUM

Adana Müze Müdürü

Adana'mızda, Ramazanoğulları'nın şaheser abidelerinden birincisi olan Ulucamiyi ilk ziyaretimde, Baykayyum, batı kapısı üzerindeki istalakitli kubbenin kaide çevresini kuşadan çifte yılanları caminin mühim bir hususiyeti olarak gösterdi. Bununla beraber, bu kısmın Selçuk eseri olduğunu da işaret etti. Güya burası Selçuk'lular tarafından çok evelleri yapılmış da, bilâhère Ulucami bu kısma eklenmiş imiş!

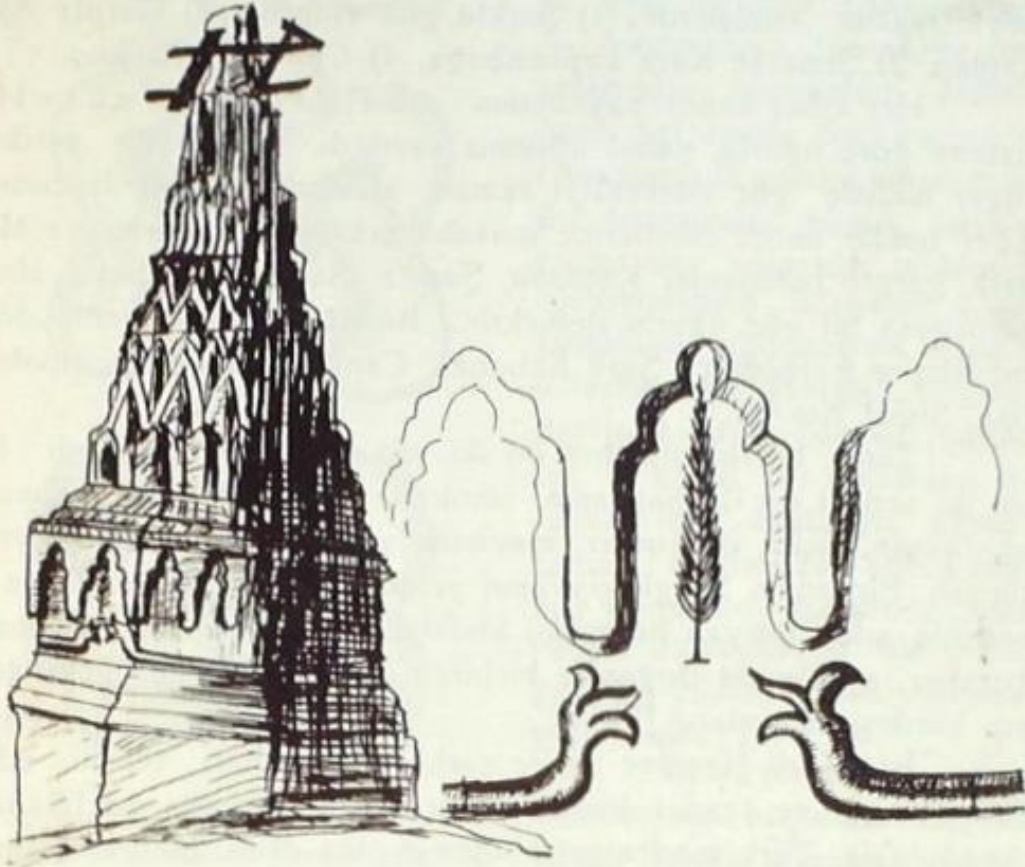
Görüşler'in geçenki sayısında : Ramazanoğulları türbe ve mezarlarından bahsederken bu kapı üzerinde ki kitababenin 948 tarihini gösterdiğini ve Piri paşa tarafından yaptırıldığını anlatmıştık. Esasen bu caminin yapılış tarzı şimal-Afrika Türk mimarlığı üslûbunda olmakla beraber bu tarzı, Selçuk mozayikleriyle de işlenmiş görmekteyiz [1]. Hattızatında Ramazanoğulları da Selçuk Derebeylerinden Oğuz'un Yüregil boyundan — olduklarından bu esere Selçuk yapısı demek yanlış olamaz.

Geçen nüshamızda fotoğrafı dercedilmiş olan batı kapısının üstü, ekseriya kubbelerin içinde görmeğe alıştığımız İstalağmit ve İstalakitleri dışına aksettirmiş ve bunların kaidesini, başları şarkına nazır iki istalakit oyma içindeki selvi ağacına nazır iki yılan gövdesile çevirmişlerdir. Bunlar, kaba şekilde kabartma olarak tasvir edilmiş olmakla beraber kubbenin bu cihetine bakılınca derhal seçilebilir. (Resim 1). Bu işin iç yüzünü bilmeyenler tarafından yapılarıdaki yılan ve ejder ve sair hayvan şekillerine türlü mânalar verilerek efsaneler uydurulduğu malûmdur. İşte bu yazımızda yılan şekillerinin hakikî medlûlünü anlatacağız.

Bundan evvel, Ulucami yılanları hakkında, halk arasında

[1] — Mısır Memlûk hükümdarlarının eserlerine bakınız.

dolaşan efsaneyi hulâsa edelim : «Bir vakitler Adana şehrinde yılanlar çoğalmış. Mazarratları artmış; halk bunlardan elâman demiş. Nihayet bir tılsımcı adam belirmiş, iki yılan tutmuş. Kuyruklarını ve başlarını ucuca yanaştırarak okumuş, üfürmüş ve önce kendisinin tarifi üzerine bu kapının üzerine yaptırılan (Cin külâhı) kubbenin üzerinden bu yılan halkasını geçirerek kaideye iyice yapıştırmış. Tekrar okuyup üfürmüş; derken yılanlar taş kesilmesin mi?. Ondan kelli memleket halkı yılanların şerrinden

Resim : 1, A.

Ulucaminin kapı kubbesi kaidesindeki yılan kornişlerini gösterir

Resim : 1, B.

Oymalar arasında yılan başlarını daha açık gösteren şekil

kurtulmuş. Eğer cin külâhı kubbe yıkılırsa imiş, tılsım bozulur ve memleketi yine yılanlar istilâ ederlermiş (!)» [2]

Filhakika, bir cami kubbesinde veya kemerinde böyle yılan şekilleri mânasız görölür. Sanki resim edecek başka şey mi

[2] — Yusuf İzzet «Eski Adanaya Bir Nazar», Türksözü gazetelerindeki 1928. makale sahibi sayın B. Yusuf İzzet, bu efsaneyi nakletmekle beraber, kendisi inanmıyor; fakat yılan resimlerinin ne için oraya yapıldıklarını anlamadığını söylemiyor.

yoktu?. Niçin yılan ve ejder gibi soğuk yüzlü bir mahlûku başa çıkarmış, taca tahta oturtmuşlar. İşte burada derhal hatırımıza : «Şahmaran — Yılanlar Padişahı» masalları geliyor, değil mi?

Ne ise okuyucularımızı fazla merakta bırakmadan bu işin aslını anlatalım :

Türk totemciliğinin en eski hatıralarından olarak yılan, uğur ve saadet timsali sayılmıştır. Çinlilerin Taoizm dedikleri Natürizm yani tabiatçılık dininde Türkler, fezayı dört aslı cihete şöyle taksim etmişlerdi : 1) Şarkta gök ejderha, 2) Garpte Ak kaplan, 3) Şimalde Kara kaplumbağa, 4) Cenupta Kızıkuş.

Her cihet kendi hayvanının adını alır ve muhtelif hallere göre uğurlu, yahut uğursuz sayılırdı. Türkler bir yerden diğer mahale göç edecekleri zaman etraftaki eşyaya bakarlar. Eğer bunlar kendi cihetlerine muvafık şekiller gösterirlerse : Meselâ, garpte bulunanlar Kaplana, Şarkta olanlar Ejderhaya benziyorlarsa bu göç uğurlu demektir... Bu dört cihet senenin dört mevsimine karşılıktır : Şark İlkbahar, Cenup Yaz, Garp Sonbahar, Şimal Kış.

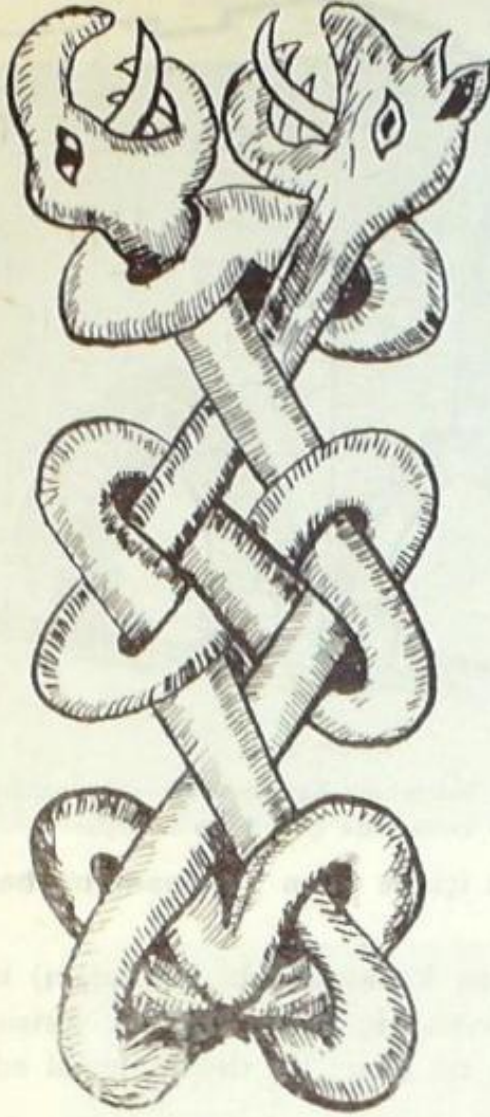
Türk takviminde her on iki yıla bir Çağ denilirdi. Bu on iki seneyi on iki hayvanın isimleriyle ifade ederlerdi : Tavuk, at, tavşan, öküz, it, domuz, maymun, yılan, sıçan, pars, koyun, timsah. Bir adam hangi hayvanın yılında doğmuşsa kendisine o senenin adını taşıyan hayvanın kudsiyeti isnat edilirdi. Bununla beraber, aynı yılda doğanlar birbirile evlenemezlerdi; çünkü totem kardeşi sayılırlardı [3].

İşte Türk türesine göre şarkı ve ilkbaharı temsil eden (Yılan) uğur ve saadet sembolü olarak Oartaasyada ve bilâhere Anadolu'da Türk medeniyet âbideleri olan cami, medrese, kervansaray, şifahane... gibi yapılara nakış ve tersim edilmiştir.

Çankırıda 1235 milâd yılında yapılmış olan Atabey Feruh darülfıfasında taşa işlenmiş bir yılan şekli şimdi Türk tıp tarihi enstitüsü tarafından rozet olarak şekillendirilmiştir. (Resim 2).

Birbirine dolanmış, aynı şekildaki, yılan gövdelerinden mürekkep bir örgüye, Ortaasya ve Nepal'de tesadüf edilmiştir. Hindistanın Biçapur şehrinde, 1686 yılları arasında saltanat sürmüş olan Adil Şahiler sülâlesinden Mehmet Adil Şah'ın türbesinin divarındaki madalyon ve örgü şekli ile turfanda bulunan,

[3] — Türk Türesi, Ziya Gökalp. Ve Türk medeniyeti Tarihi: Ziya Gökalp.

Resim : 2

Çankırıda Atabey Ferruh Şifa Yur-
dunda taşta kabartma şekil.

miş bir örgü teşkil etmiş olduğu halde kabartma tasvir edilmiş ve altına hastanın nezri kitabesi yazılmıştır.

Dr. Rebî Barkın'ın da işaret ettiği veçhile : Anadolu'nun muhtelif yerlerindeki Selçuk ve Osmanlı yapılarında, Turfan'da cenubî Hindistan'daki Türk eserlerinde birbirinden bu kadar uzak ve tamamen ayrı memleketlerde rastlanan bu yılankavi resim ve mozayiklerin menşei Ortaasya Türk yurdudur.

[1] — Türk Tıp Tarihi Arşivi. Yıl 5, sayı 17, Dr. Rebî Barkın'ın «Tıp Tarihi Enstitüsünün çizdiği hekimlik rozetine dair» adlı yazısına bakınız.

[2] — Bakınız, Bergama Rehberi ve Şifayurdu.

Uygur harflerile yazılmış Türkçe bir mektubun altındaki yılan kıvrımlı imza birbirinin aynıdır. [1].

Bu yılan şekli, eski Yunan mitolojisinde de tıp ve eczacılığın bir timsali olarak gösterilir. Yılan, Yunanlıların sağlık ve şifa mabudu (Askûlapisyos — Ascèpios) in timsali ve onun mukaddes hayvanıdır. Milâttan önce 5 ci asırda Bergama'da (Askûlap şifa yurdu) kurulmuştur. Bu hastahane, küçük Asya'nın hastalarını tedavide mühim bir rol oynamıştır. Bergama krallığı zamanında ehemmiyeti artan bu müessesenin şöhreti, Romalılar devrinde bütün dünyayı tutmuştur. O kadar ki : İmparator Karakalla bile hastalığa uğradığı zaman derhal bu yurda sığınmış ve tedavi sayesinde iyileşmiştir. Buna şükran olarak Bergamaya 50.000 kişilik Amfiteatr yaptırmıştır. [2]

Bursa müzesinde mevcut mermer bir plâkada, üskûlâbın yılanı, Selçuk armasında görüldüğü veçhile, kıvrılmış, çöreklen-

Kayseri ile Sivas arasındaki (Sultan Hanı) kervansarayının avlusundaki dört ayaklı mescidin şark kemerindeki karşılıklı yılanların büklümler teşkil ederek vücutte getirdikleri güzel korniş, başlangıçta arzettiğim cihet mefhumunu ifade eder. Sonra böyle mübarek bir yapıda kullanılması da elbette uğura alâmettir. (Resim 3—4), Bununla beraber, Sultanhanı köylülerine «Bu

Resim : 3

Kayseri'nin Sultanhanı Kervansarayı avlusundaki mescit kemerinde çifte yılan kornişleri

yılan âlemlerinden dolayı hanın içinde yılan yaşamadığını bana söylediler.

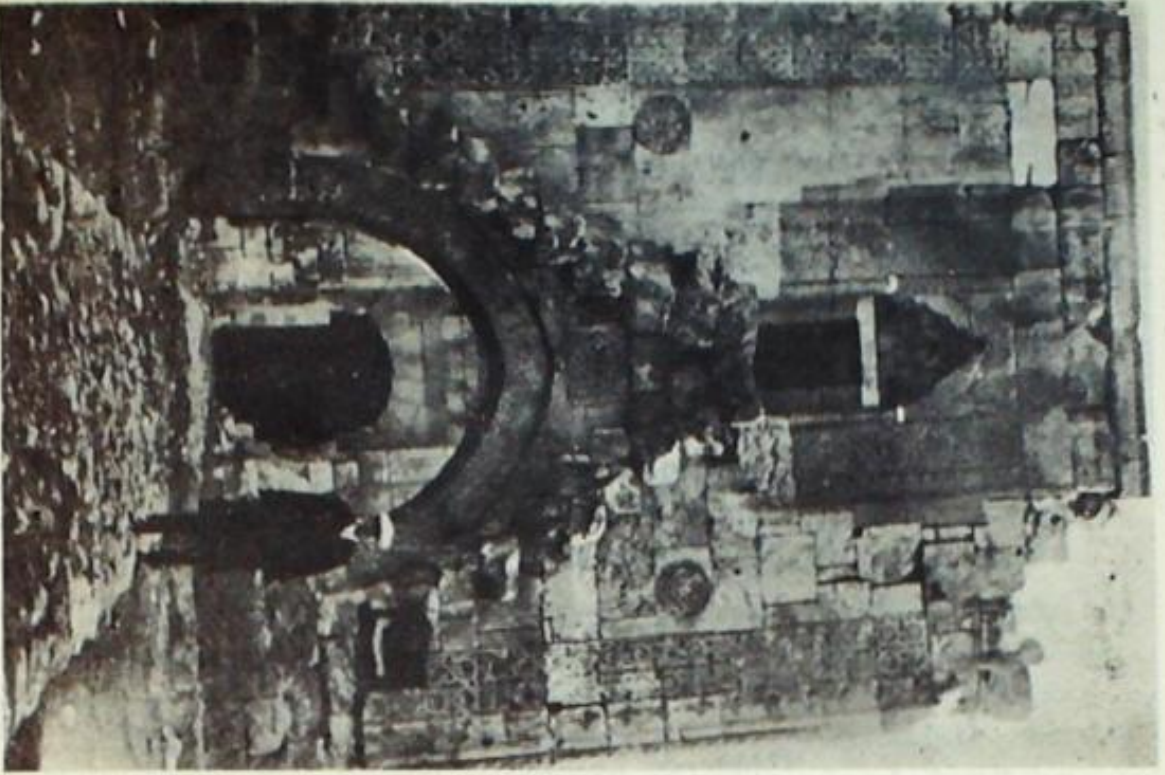
Kezalik, Kayseri'nin Bünyan kazasına tabi (Karadayı) köyündeki (Karatay) [6] kervansarayının iç kemerlerinden birisinin cephesindeki yılanlı mozayiklerle ne güzel bir dekor teşkil edilmiştir? [Resim 5]

Ulucaminin şimal cephesindeki pencere kurşunları da yilankavi örgü teşkileden gayet zarif söğre direklerle süslüdür. Türk mimarisinde pek çok tesadüf edilen yilankavi burmalı sütunlar da, bu timsali ifade etmektedirler.

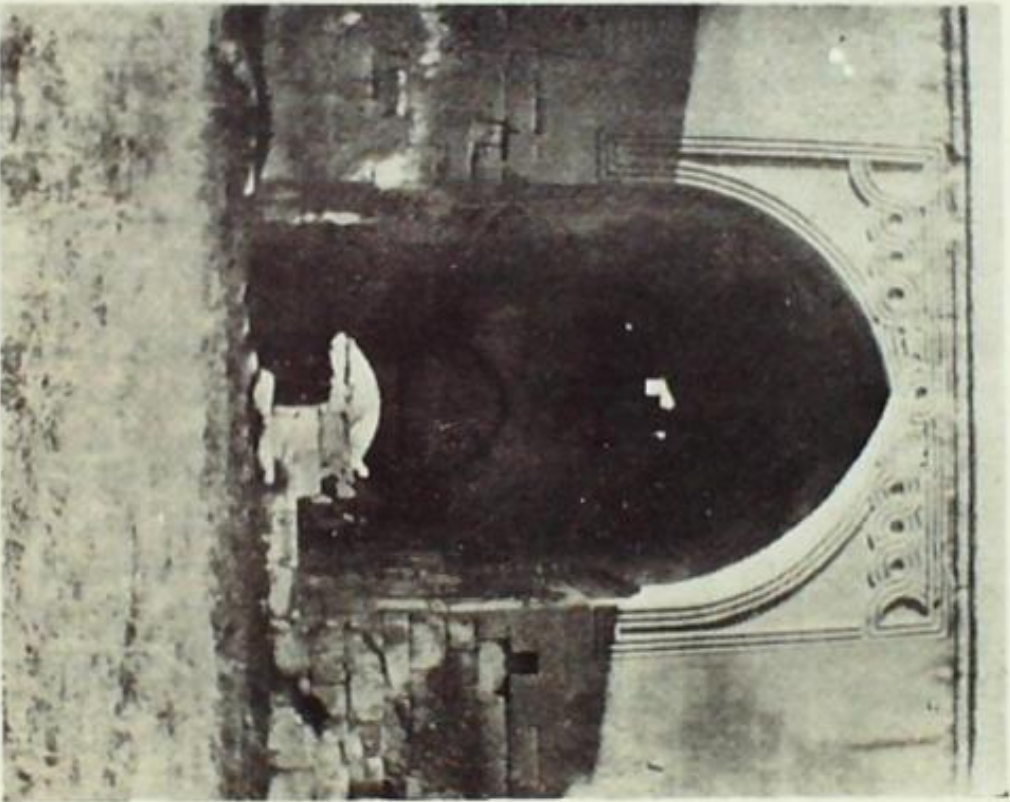
Türk Selçuk mimarisinde kullunılmış olan çifte kartal ve arslan mozayikleri ve firizleri de, ilk totemcilik devirlerimizden kalma soy ve boy alâmetleri olan mukaddes timsallerdir.

Şu halde netice : Oğuz'un Yüregil kabilesinden olan Ramazanoğulları, yaptırdıkları güzel camide, Atalarından kalma bir âdet ve teamüle riayetle çifte yılan kuşağını kubbelerine kuşatmakla yapılarına ve işlerine uğur ve saadet bahş ve namlarını ibka etmişlerdir.

Naci KUM

Resim : 4 Sultanhanı içindeki mescit. Kayseri (Tuzhani divanı.) Yılan kornişleri bu cephede olmayıp şark ve garp kemerleride nakşedilmiştir.

Resim : 5

Kayseri — Bünyon Kozasının Karadoyu köyünde
(KARATAY) Kervansarayının içi

Nasip

Kilitli gökler arkasında,
Halka halka çığlıklar,
Mavi sır kuşunun
Rüyadan kanadında saklı,
Dualardan örülmüş,
Pahlı bir anahtar.

Ninnilerimin gölgesi
Hatıralarıma huzur,
Tesellime günler.

.....
Allahım nerde
Mes'ud olacağım yer?

Göklerde nasibim iç içe,
Avcuma dökülen sükût.
Göklerde nasibim kat kat,
Yolcusuz yol, rüyasız uyku,
Hatırasız hayat...

Bilmiyorum hangi el serpmiş,
Ufkuma geceyi?
Tutuşmuş yıllar ötesinde,
Bir sabah kadar sessiz,
Bekliyorum neticeyi.

Tomurcuklarla açacak an,
Sükûtuma sardığım hal,
Ayışığından sızan bahçemin ıtrı.
Ve ey nasibim!...
Mazime karıştırdığım istikbal.

Kemal Sadık

Cemiyet ve İnsan Tekâmülünde

RESMİN TESİRİ ve ÇOCUK

Yazan : VAHİDE BIRKEN

İnsanların medeniyet ve tekâmül devresine erişebilmeleri için birçok safhalar geçirmeye mecbur olduklarını tarih bize yakinen göstermektedir. Bu gidişin hemen her adımında resim yeni bir vazifeyi üzerine almıştır. Tarihin henüz hiç bir şeyi kaydetmediği zamanlarda, doğrudan doğruya zevke hitap ederek, taş tunç ve tahta aletlerin üzerinde dekorasyon halinde başlayan resim, yavaş yavaş başlayan cemiyet teşekküllerinden sonra insanların anlaşabilmeleri için konuşmak kadar büyük bir ihtiyaç olan yazı da kullanılmıştır.

Topluluklar o insanlar arasında bir takım müşterek rabitalar yaratır. İşte ilk cemiyet hayatıyla başlayan ve bugüne kadar da devam edegelmekte olan müşterek rabitaların başlıcası din, ve ondan sonra da milletlerin âdet ve kanunları olmuştur. Putperestler zamanında taştan veya tunçtan heykel, haud Rölyef. ve Bas Rölyet tarzındaki ilâhların ifadeleri dinî telkinlerde kâfi görülmüyordu. Fakat Hıristiyanlığın teşekkülünden sonra resim dinî telkin vasıtası olarak ta kullanılmıştır. Ve bilhassa Ronesanta yetişen büyük ressamların hemen ekserisi dinî ekspresyonlarını anlatan tablolarile halk arasında Hıristiyanlığın yerleşmesine yardım ederek resme dinî bir telkin vazifesi yüklemiştir. Meryem ve İsa'nın çocukluğuna ve hayatına dair binlerce resim ve mozaik tablolar bunu bize anlatmaktadır.

İslâmiyette suret çıkartmak günâh olduğu için resim burada bir yer alamamış ve bundan dolayı da islâm dinini kabul eden milletler arasında, güzel san'atlara ait olan resim ve heykeltraşlık diğer kollarına nazaran çok geri kalmıştır. Ve son asırlara kadar edip, musikişinas ve mimar gibi meşhur ressam ve heykeltraşlar yetişememiş ve bu kollara ait yalnız nakkaş ve minyatüristler yetişmiştir.

Rönesansdan sonra resim dinden uzaklaşmağa başlayıp hayatla alâkalanma yolunu tutmağa başlamış ve muhtelif branşlarile tiyatro, sinema, reklâm, moda vesairede yer almaya, terbiye sistemi ve hatta ruh ve asabi hastalıklara karşı tedavi sistemi olarak kullanılıp bugünkü tekâmüle erişmiştir.

İnsan malûm olduğu veçhile doğumundan ölümine kadar olan yolu evvelâ insiyakî ve sonra hissî, iradî ve aklî hareketlerle çizer ve yürür; bu, çocukluk, gençlik ve kemal zirveleridir. İşte resmin, insan topluluğunun geçirmiş olduğu devrelerde olduğu gibi ferdin geçirdiği bu devrelerde de haleti ruhiye, irade ve seciye üzerindeki tesirlerini de göz önünden geçirecek olursak götüürüz ki :

Çocuk iki buçuk üç yaşından itibaren kalemle bir takım çizgiler ve daireler, daha sonra bunlarla muhitinde görmüş olduğu cisimlerin dimağında bıraktığı iz ve tesirini ifadeye çalışır. Bu devrede çocuklar daima alıcı vaziyetinde olduklarından bunlara öğretilmek ve tanıtılmak istenilen şeyleri kendilerinin anlayacağı şekilde basit çizgilerle alâkasını çekerek gösterilirse, çocukta gördükleri risimler hakkında bir fikir ve bilgi sahibi olmalarına yardım eder ki kendi kendilerine edinecekleri bilgiyi kolaylaştırmış olur.

Oyun çocuğu devresinde çocuğun çizdiği çizgiler doğrudan doğruya insiyakîdir. Elinden nasıl çıkarsa öyle çizer. Bu hareket ancak mektep çocuğu devresine girdikten sonra, yavaş yavaş kendi hakimiyetine gider. Bu devrede resmin çocuk üzerinde büyük tesir vardır. Dimağında her şeyin nûve halinde bulunduğu ve inkişaf için harekete geçirildiği bu ilk mektep devresinde resim, evvelâ o zamana kadar gördüğü eşyaları tetkik ile onlar hakkında vazih görüşlere sahip olmasına yarar. İkinci olarak her hangi bir çizgiyi çizerken onun doğru olmasına gayreti iradesinin inkişafına, renklerin imtizacı zevkiseliminin inkişafına, hayali resimlerse muhayyile ve düşüncelerini mevkî fi'le koyabilmesi için bir başlangıç teşkil eder. Ve çocuk anlatmak istediği düşünce ve hislerini hayali kompozisyonlarla ortaya koyarak haleti ruhiyesine kendisinin terbiyesiyle meşgul olanlara anlatmış olur ki, o devrede mürebbinin vazifesini, çocukdaki bu ruhî haletlerin normal olarak ve iyi bir tarzda inkişafı için lâzım gelen tedbirleri almak daima seçeceği mev

— Devamı 34 ncü Sayfada —

DUALARDAN :

Ey.. tunç kubbeler lâlesi gözler,
Sabah oluyor, sabah!
Gün gün ağarır nurunla günah.
Kırk yıl sürüdüm bu haçı yer yer;
Bir yanım Incil, bir yanda kur'an
Okur yusuf'u kumlarda Seyhan.

Ey.. mor dudağın lezzeti yâd,
Sabah oluyor, sabah!
Bir ay-gölgesi omzumda günah.
Seher tadınla mestolur murad;
Sanki şafaklar tutuşur zevkten,
Bin kız-kanı akmış gibi gökten.

RASİM GÖKNEL

Anadolu Tarihinin Yazılı Kaynakları

Yazan : OSMAN SÜMER

Tarihi teşkil eden malzeme vakıalardan ibarettir. Tamamen hakikî olarak kabul ettiğimiz vakıalar vesika veya kaynak dediğimiz orijinal eserlerden çıkarılır. Asıl tarihi devre ait vesikalar üzerinde yazı bulunan taşlar, tuğlalar, tabletler (*), papirüsler, deriler ve kâğıtlardır. Bunlar kitabe, mektup veya daha başka türlü yazılı hallerde en eski devirlere ait olmak üzere ele geçmiş ve halen dünya müzelerinde büyük bir itina ile muhafaza edilmektedir.

Yazılı vesikaların içinde hayali mevzular da olabilir. Bu uydurmaları hakikî vakalardan ayırt etmek te oldukça güçtür. Bunun için bir takım usuller vardır ki bunlar tarihi intikad bahsinin en lüzumlu fakat çetin meseleleridir.

Bu hususta birinci derecede mühim olan şey orijinal kaynaklardaki eski yazıların okunmasıdır. Bu mühim iş başarıldıktan sonra anlaşılabilen herhangi bir vakanın tarihi tenkid kaidelerine uyarak hakikatle olan münasebetini meydana çıkarmak lâzımdır. Hiç te kolay olmıyan bu işleri başarmak şüphesiz derin bir bilgi ve keskin bir sezgi kabiliyetine bağlıdır.

Tarihi hakikatler tamamen tebellür etmeden evvel nazariyelerle dolu bir çok şüpheli devirler ve istihaleler geçirirler. Bunu da nazarı itibare alırsak orijinal kaynaklardan hakkile istifade etmenin ne kadar zor ve uzun bir çalışmaya istinat ettiğini anlamış oluruz.

Mahiyetini izah ettiğimiz veçhile tarih için en kıymetli vesika yazılı eserlerdir. Esasen hakikî tarih devri yazı ile başlar. Yazısız devir tarihe yardımcı olan Prehistuar ve Arkeoloji gibi ilimlerin faaliyet çerçevesine dahildir.

Yazı, ilk icat edildiği devirden itibaren tarihe hizmet etmiş değildir. Yazının tarihe kaynak olduğu zamana kadar geçirdiği bir çok safhalar vardır ki bu husus ancak yazının tarihile uğraşanları alâkadar eder. Yazının tarihe kaynak olması onun

(*) — Tablet kilden yapılmış ve yaşken üzerine yazıldıktan sonra pişirilmiş yassı, yazılı vesikalardır.

bir çok tekâmül derecelerini anlattıktan sonra artık vazifesini yapmağa başlamış olması demektir. Bu itibarla muhtelif medeniyet sahalarında yazının tarihe hizmeti muhtelif zamanlarda başlamıştır.

Şimdi yine bunun üzerinde yürüyerek üzerinde yaşadığımız Anadolu'ya Prehistorik ve Arkeolojik çağlardan sonra yazılı devre ne vakit girildiğini ve bu kaynakların mahiyetini izah edeceğiz. Anadolu için Milâddan 2000 yıllarına ait yazılı vesikalarıımız vardır. Bunlar kısmen Hiyeroglif yani resim yazısı kısmen de çivi yazısıdır. Resim yazısına Kültepe (*), bulunan silindir ve damga mühürlerinde tesadüf ediyoruz. Çivi yazısına ise Asur kolonileri devrinde ve Eti imparatorluğunun kuruluş zamanlarında rastlıyoruz. Takriben milâddan evvel 2000 ile 1900 yılları arasında Anadolu'da Asur ticaret kolonileri vardı. Asur kolonistlerinin Asur çivi yazısıyla asurca pek çok tabletleri ele geçmiştir. Bunlar daha ziyade ticarî, iktisadî mektuplar veya senetlerden ibarettir. Bunların hepsi de okunmuş ve neşredilmiştir.

Memleketteki yabancılar çivi yazısı kullandıkları halde mahallî beylikler ve yerli halk mühürlerde gördüğümüz resim yazısını kullanıyorlardı. Maalesef bu yazı henüz çözümlenerek tarihi aydınlatmağa hizmet etmiş değildir. Mamafî halihazırda üzerinde uğraşan pek çok âlimler vardır. Aynı kralın hem çivi yazısıyla tabletlere hem de resim yazısıyla taş üzerine kitabeler yazdığının da vakidir. Asur ticaret kolonisi devrinden sonra çivi yazısının esaslı olarak ne zaman kullanılmaya başladığını kat'i şekilde bilemiyoruz. Fakat Eti devletinin kuruluş tarihi olan 1850 yılını aynı zamanda çivi yazısının başlangıcı olarak ta kabul edebiliriz. Etilerin Mezopotamya çivi yazısını nereden ve nasıl iktibas ettiklerini iyi bilememekle beraber kendi dillerinin bünyesine uygun bir tarzda hatta pek çok işaretlerin de şeklini kısmen değiştirerek aldıklarını söyleyebiliriz. Böylece çivi yazısı Eti imparatorluğunun resmî yazısı olmuş ve imparatorluğun yıkılış tarihi olan 1200 yıllarına kadar kullanılmıştır. Fakat devletin bu resmî yazısının imparatorluk hududuna dahil olan halk tarafından kullanılmadığını tahmin edebiliriz. Zira Eti çivi yazısıyla ele geçen eserler hep devlete, saraya, krala ait resmî vesikalar olup bunların

(*) — Kültepe, Kayseri yakınında eski Asur ticaret kolonilerinin merkezi olan Kaniş'in bulunduğu yerdir. Anadolu'da takriben 100 sene kadar süren Asur ticaret devrinin merkez şehri burasıdır.

hepsi de hükümet merkezi Hatuşaş da (*), devletin Arşiv (**)
dairesinde bulunmuştur.

Umumiyetle çivi yazısı kil tabletlere yazıldığı halde resim yazısı taşlara yazılırdı. Yazıldıkları maddelerin ayrı ayrı oluşundan aynı devirde bir kralın her iki yazıyı birden kullandığını tahmin edebiliriz. Zira bazı hükümdar mühürlerinde ve taş kabartmalarda her iki yazıya birden tesadüf edilmiştir. Halkın çivi yazısını kullanmamasına rağmen resim yazısıyla eserler meydana getirdiklerini de pek iddia edemeyiz. Çünkü 1200 yıllarına kadar devam eden Eti devrine ait resim yazılarına bir kaç hususî kral mühürle biriki kabartmadan başka hiç bir yerde tesadüf edilmemiştir.

Etilerin ortadan kalkması ile 1200 yıllarından sonra bilhassa Cenubi Anadolu'da Eti'liği ve Eti kültürünü devam ettiren bir çok küçük krallıkların hüküm sürdüğü devirde resim yazısı kullanılmaya başlamıştı.

750 yıllarına kadar devam eden bu cenup Eti medeniyetinin en karakteristik hususiyeti bu resim yazısıdır. İmparatorluk devrinin aksine olarak bu zamanda çivi yazısı heman hiç kullanılmamıştır. Şüphesiz ki bu sıralarda hakimiyetlerini Toroslara ve Akdenize kadar yayan Asur'lular kendi dilleriyle çivi yazısını kullanıyorlardı. Fakat cenubi Anadolu'nun küçük hükümetleri ezcümle Kargamış, Maraş, Zincirli ve Sakçagözü hep resim yazısıyla yazıyorlardı.

İşte bu muahher devrin mahsülleri olan ve adı geçen yerlerde bulunan pek çok yazılı âbideler ve taş kitabeler devirlerinin en belli başlı tarihi kaynaklarını teşkil ederler. Fakat maalesef yukarıda da söylediğimiz gibi bu yazı henüz okunmamıştır.

Şimdi yazdıklarımızı hülâsa edersek Anadolu tarihine ait yazılı kaynakların iki ayrı cinsten olduklarını görürüz. Bunlardan halihazırda okunup istifade edildiği için en mühim sayacağımız Eti çivi yazısı imparatorluğun son yıllarına kadar kullanılmış, resim yazısı ise o sıralarda yeniden başlayarak 750 yıllarına kadar devam etmiştir. Bunlardan başka yine çivi yazısıyla yazıldığı halde tamamen okunamayan diğer eski Anadolu dillerine ait pek

(*) — Hatuşaş, Etilerin devlet merkezi, bugünkü Alaca kazasının Boğazkale nahiyesidir.

(**) — Devlete ait resmî muharreratın muhafaza edildiği evrak mahzeni

Kalver

İsal..

Açıldı göğün kapıları,
Konuştu kalver.

Boğdu "Maşrik,, in çığlıkları
"Mağrib,, in kahkahasını.

Dört demir çivi,
İki ağaççıkla el ele verdi Kalver;
Adını dilden dile verdi Kalver...

İsal..

Yerlere eğil kalver!..
Toprak damlardan
Seyredip mavi çöl akşamlarını,
—Meryem çocuklariyle beraber—
Yerlere eğil Kalver!..

Mehmet Deligönlü

İtiraf

*Üstünde duygumuzun, itiraf bir gecedir;
Mehtaplara ışığa sabrımız delicedir;
İnan bu bilmecenin, düğümü dört hecedir.
Temiz dudağında bu ilk beste sevgimizin*

T. KOMŞU

çok vesikalar vardır. Bunlar meyanında proto etice, luvice ve hurice yazılmış eserleri sayabiliriz. Bu dillere ait vesikaların pek çokları Etilerin merkezi olan Hatuşaştan ele geçmiştir. Görülüyor ki Anadolu tarihinin başlangıç devirlerine ait malûmatımız; bütün bu yazılı kaynaklardan edilecek istifadeye mütevakıftır. Bu da henüz tamamen imkân derecesi dahilinde olmadığı için Anadolu tarihine ait bilgimiz umulduğundan daha ziyade noksandır.

Trahom ve Neticeleri

— 3 —

Yazan : Dr. IZZET BILGER

Adana Trahom Hastane
ve Dispanser Başhekimisi

Tedavi edilmeyen trahomlarda bir müddet sonra kapaklar eğilir, kirpikler içeri döner, ameliyatla tashih edilmezse içeri dönen bu kirpikler gözün önündeki şeffaf ve çok nazik olan karniye tabakasını döve döve yaralar yapar. İşte bu yaralar iyi olduktan sonra hiçbir zaman tedavi kabul etmiyen puslar yapar. Görmenin penceresi olan karniye tabakasının bu puslarla örtülmesi Trahomun korkunç akibetini, körlüğü husule getirir.

Bundan başka trahomlu bir göz dışardan eklenen diğer mikroplarla da çok fena akibetler meydana gelir. Böyle bir göz derhal kızarır, çapaklanır ve göz kapakları şişer. Hasta gözünü açamaz, gözlerinin aralığından cerahat akar. İşte bilhassa sıcak mevsimlerde husule gelen trahomun bu şekline (Oftalmi) denir. Bu en korkunç, en tehlikeli şekildir. Eklenen mikrobun kuvvetine göre bir kaç gün zarfında gözü söndürür. Gözün en hassas tabakası ve görmenin penceresi olan Karniye tabakasını bir iki gün zarfında eritir. Tıpkı bir kipritin ispiroto veya benzini tutuşturduğu gibi.. Bu Oftalmilerin tesirile pek az zaman zarfında görmek nimetinden mahrum kalmış yüzbinlerce bedbaht gösterilebilir.

İnsanlık için ciddi büyük bir tehlike teşkil eden bu hastalıkla senelerdenberi uğraşmaktadır.

Bir taraftan âlimler ve mütehasıslar labratuvarlarda bu korkunç hastalığın hakiki mikrobunu keşfe çalışırken diğer taraftan hastane ve dispanserler bu musibetin talisizliğine uğruyan mustarip insanlara kucaklarını açmış; onlara şifa ve ümit vermeğe çalışıyorlar. Arsiulusal bir önem kazanmış olan Trahom savaşına şimdiye kadar milyonlar sarfedilmiş ve yine edilmektedir.

Bizde de Cumhuriyetin feyizli varlığı yurdun bu büyük derdine karşı derin bir alâka ve hassasiyetle savaş açmıştır.

— 22 —

1925 senesindenberi başlıyan bu mücadele 1933 te İsmet İnönü'nün Sağlık Bakanı Refik Saydam ile yaptığı şark seyahatinden sonra Trahomlu mintikalarda yeniden hastane ve dispanserler açılması suretile bir kat daha büyümüştür. Bugün Cenup ve Şark vilâyetlerimizde on muhtelif yerde çalışan sabit ve gezici teşkilâtımız mütemadi ve hummalı bir faaliyetle çalışmakta ve muvaffakiyetler elde etmektedir.

Bugünkü modern Trahom mücadelesinde propaganda da büyük bir mevki ayırmak icap eder. Son tetkikat yalnız hastane ve dispanser faaliyetinin Trahom mücadelesinde muvaffakiyet için kâfi gelmediğini meydana çıkarmıştır.

Bu bakımdan propagandaya büyük bir önem verilmektedir. Mekteplere büyük trahom afişleri asılmakta ve talebeye trahomun fenalığını gösterir küçük broşürler dağıtılmaktadır. Aynı zamanda dispansere müracaat eden hastalara ve halka föyvolanlar verilmekte, büyük divar levhalarında iri cümlelerle Trahomun fenalığı anlatılmaktadır. Dağıtılan bu föyvolanlarla bilhassa halkın temizliğe karşı sevgi ve alâkasını çekmek hususu güdülmektedir. Bu föyvolanlarda aşağıdaki nasihatlar yayılmalıdır :

"Her şeyden evvel temiz bulununuz, ellerinizi ve yüzünüzü sık sık sabunla yıkayınız. Şüphe ettiğiniz trahomlunun elini sıkmayınız, şayet sıkamak mecburiyetinde olursanız hemen elinizi ya sabunla veya ispirto ile temizleyiniz. Evinize trahomlu hizmetçi almayınız, eğer almış iseniz hemen tedaviye gönderiniz. Hiç bir zaman çocuğunuzun bu hizmetçi ile temas etmesine müsaade etmeyiniz. Şüphe ettiğiniz trahomluya ait hiç bir eşyaya el sürmeyiniz, şayet sürmüş iseniz ellerinizi hemen temizlemeği unutmayınız. Karasineğe düşman olunuz, biliniz ki bu pis hayvan Trahomu bulaştırır. Onların üremesine sebep olan gübrelerin birikmesine hiç bir zaman meydan vermeyiniz. Gözünüzdeki ufak bir rahatsızlığı sakın ihmal etmeyiniz. Daima büyük musibetler küçük ihmallerden doğar. Onun için şayet hastalığa tutulsanız bile bunun az zamanda tedavisi mümkündür. Parasız devlet hastane ve dispanserlerine koşunuz. Bu teşkilât her vakit size yardıma hazırdır. Bukadar kolaylık karşısında hiç bir zaman gözlerinizi tedaviden gocunmayınız. Dostlarınıza, akrabalarınıza ve bilhassa çocuklarınıza Trahom felâketinin büyüklüğünü, bakılmazsa muhakkak gözü kör edeceğini, kör bir insan ise yaşayan bir ölüden farksız olduğunu anlatınız.

Çirkin

Görünce ben o kara gözlü esmer çirkini
Gönlüm gördü, bakınca o kara gözdekini
Bilemedim ne yapmış, onun öyle rengini
Hangi bülbül aşkının dumanı vurmuş ona
Hangi gölün rengi de girivermiş araya

O simsiyah gözleri ferhat gibi bakıyor
Sonra şirin bakışı göze, gönle akıyor
Bilmem âşık, mağşuk mu, gözü sevda çakıyor
Hangi gönül yanıyor o gözlerde acaba
Hangi gözün izidir aşk çiziyor oraya

Lâlelerden bir bulut gölge dökmüş yüzüne
Misler saçmış rengine, sevda bakmış gözüne
Neden daldı bilemem gözlerim o çirkine
Hangi aşkın sihri sisler örmüş o aya
Hangi gül yüz kokusu bade sunmuş oraya

ŞAHAP RIZA TOY

(Bunları yapmakla hem kendinizi hem de yurdu büyük bir düşmandan kurtarmış olacaksınız.),,

Bugünkü büyük inkılâbı yarı omuzlarında yaşatacak neslin rehberleri, sayın öğretmenlerin bize bu çetin yolda yardım etmelerini dileriz. Mektepte Trahomun fenalığına inanan yavru onu aile muhitine de aynı şekilde bildirmek vazifesini üzerine alacak, bu suretle mektep bizim için büyük ve kıymetli bir yardımcı menbaı olacaktır.

Türk çocuğu büyüğüne ve öğretmenine en yüksek saygı ve sevgi ile bağlıdır. Onun bu kuvvetli bağlılığından biz de kendi hissemize bir pay ayırmak isteriz. Sayın öğretmenler onlara trahomun fenalığını, pisliğin mazarratını, hastalıktan korunmanın çarelerini, şayet hastalığa tutulmuşsa tedavinin iyiliklerini anlatmakla büyük ödevlerinden birini daha yapmış olacaklardır.

— SON —

BİRİNCİ BÖLÜM

— 3 —

Derliyen ve Yazan :

Cemal Oğuz ÖCAL

— B —

367. Baltayı taşa vurdu.
368. Başa gelen çekilir.
369. Başa gelen başta kalmaz.
370. Baba malı tez tükenir.
371. Babanın zenginliği para etmez, adam ol.
372. Benden irak ol, cehenne me direk ol.
373. Bedava sirke baldan tatlıdır.
374. Bal tutan parmağını yalar.
375. Balım olsun, sinek Bağdattan gelir.
376. Balcıya pekmez satılmaz.
377. Balcı ağlar, pekmezci ağlar, katrancının gözü çıksın.
378. Becer de bal ye.
379. Balık baştan kokar.
380. Besle kargayı, oysun gözünü.
381. Ben yiyeyim zoru, sen ye loru.
382. Bu dünya fânidir fâni, verdiği gibi alır bu tatlı canı.
383. Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı sayılır.
384. Bir sadaka bin belâ savar.
385. Başkasının memleketinde horoz olup ötmektense, kendi memleketinde tavuk olup küllük eşmek daha yeğdir.
386. Bacak kadar boyu var. türlü türlü huyu var.
387. Bacağı eğri, dumanı doğru olsun.
388. Babası oğluna bir bağ bağışlamış ta, oğlu babasına bir salkım üzüm vermemiş.
389. Bakarsan bağ olur, bakmazsan dağ olur.
390. Bağa bak üzüm olsun, yemiye yüzün olsun.
391. Bakan göze yasak olmaz.
392. Başımda ottan gayrisi bitti.
393. Babamın öleceğini bilseydim, acı soğana değişir de yerdim.
394. Borcun iyisi vermek, derdin iyisi ölmek.
395. Boğaz dediğin kırk boğumdur, her sözünü boğa boğa söyle.
396. Bugün bana, yarın sana.
397. Baltayı kaldırma, yağı yiyen it belli olur.
398. Bir taşla iki kuş vurdu.

399. Bir kızı kendi haline bırakırsan ya devulcuya varır, ya zurnacıya
400. Benim kızım bina okur, öner döner yine okur.
401. Balığı baştan avlamalı.
402. Başın başı, başında başı var.
403. Baş ol da, ne başı olursan ol.
404. Baş ol da, istersen eşek başı ol.
405. Baş sağlığı, dünya varlığı.
406. Bedestende mal zâyi olmaz.
407. Bir ağaçtan hem okluk olur, hem.....luk olur.
408. Bir elin nesi var, iki elin sesi var.
409. Bir çiçekle bahar gelmez.
410. Bir çıktı, pir çıktı.
411. Bir şeyin önüne bakma, sonuna bak.
412. Bir evde iki kız, biri çuvaldız, biri bız.
413. Beş parmağın beşi de bir mi?
414. Baş parmağın hangisini kessen acımaz?..
415. Biri yer liri bakar, kıyamet ondan kopar.
416. Bir ye de, bin şükret.
417. Bir fesli, bir saçlıyı besler.
418. Baş ol da soğan başı ol.
419. Bey dediğin ne, beğenmediğin ne?
420. Bülbülün çektiği dili belâsıdır.
421. Beni sokmayan yılan, bin defa yaşasın.
422. Ben derim bayram haftası, o anlar mangal tahatası.
423. Ben hadımın derim, o oğlun kızın var mı der.
424. Belâ, kaza dur vardım demez.
425. Büyük büyüklüğünü bilmezse, küçük küçüklüğünü bilir mi?
426. Bin yattan, bir bilgiç iyidir.
427. Boş çuval durmaz.
428. Büyüklük Allaha mahsustur.
429. Borç vermekle, yol yürümekle tükenir.
430. Beyinsiz kafaya söz kâr etmez.
431. Büyüğünü bilmiyen Allahını bilmez.
432. Bozulmuş bağa bekçi ne gerek?..
433. Bülbülü altın kafese koymuşlar da ille vatan, ille vatan demiş.
434. Bin işçi, bir başçı.
435. Bostancıya bostan satılmaz.
436. Boş boğazı cehenneme atmışlar da, odun yaş demiş.
437. Buldun da bulandın mı?
438. Buldun da bunadın mı?
439. Buidun bir koyun, ye de doyun.
440. Bekârlık, sultanlıktır.

441. Boyacı küpü değil ki batırıp çıkarsın.
442. Bugünün iŐini yarına bırakma.
443. Bin tase bir borç ödemez.
444. Bir buldu iki ister, akça buldu çıkı ister.
445. Bir adamın adı çıkacağına canı çıksın.
446. Büyük başın büyük derdi olur.
447. Bugün bulur bugün yeriz, yarına Allah kerim deriz.
448. Boş gezmektense, parasız çalıŐmak yeğdir.
449. Büyük lokma ye, büyük söz söyleme.
450. Bir dirhem et, bin ayıp örter.
451. Buna etme bulma dünyası derler.
452. Beşik ardı da bir, belen ardı da bir.
453. Beşik arkası da gurbet sayılır.
454. Biribirinle ye, i de alıŐ verif etme.
455. Ben umarım bacımdan, bacım ölür acımdan.
456. Bitti k z, tükendi söz, kalkın gidin siz yatacağız biz.
457. Ben ekerim deli deli, o verir dolu dolu.
458. Bilmediği beş vakit namaz, onu da Őeytan komaz.
459. Bitmez elinden taş,  l  gözünden yaş.
460. Boyumca buldum da, humumca bulamadım.
461. Bir söyle, iki iŐit.
462. Beg n alıŐan, yarın kazanır.
463. Bir yerim deyenden kork, bir yemem diyenden.
464. Bana göre hava hoş.
465. Bana göre hava hoş, torba boş.
466. Bir defa görmek, bin defa okumaktan yeğdir.
467. BiçilmiŐ kaftan gibi.
468. Ben kazanırım, o  zenir.
469. Bele besle gerek olsun, ala kargalar gözün oysun.
470. Boş torbaya at gelmez.
471. Boş durana Őeytan güler.
472. Biribirinden yüzü kara yavrularım.
473. Bir postum var atarım, nerde olsa yatarım.
474. Büyük dağın büyük tütünü olur.
475. Borçlunun duacası, alacaklısıdır.
476. BaŐını taşa vurmadiğa, ak baŐına gelmez.
477. Bolbol yiyen, bel bel bakar.
478. Bal alacak çiçeği buldu.
479. Bin nasihattan, bir musibet evl dır.
480. Baş nereye giderse, ayak ta oraya gider.
481. Buğday baŐak verinee, orak pahaya çıkar.
482. Bozan olmadığa, düzen olmaz.

483. Bilmez insan kadrini, â-
lemde insan olmıyan.
484. Boş gezenin, boş kalfası.
485. Bağı rahat eder, dilin
durursa.
486. Boyu boyuna, huyu hu-
yuna uymalı.
487. Bezi, herkesin arşınına
göre vermezler.
488. Baş gidince, ayak پای-
dar olmaz.
489. Barut ile ateşin oyunu
olmaz.
490. Bir söyle, iki dinle.
491. Bir tutam ot, deveyi yar-
dan aşırır.
492. Baki kalan bu kubbede
bir hoş sada imiş.
493. Büyükler huzurunda az
söyle, tez kalk.
494. Bir arada, bir derede
durmaz.
495. Bin tarakta bezi var.
496. Bugün bana ise, yarın
sana.
497. Burnundan düşen bin par-
ça olur.
498. Burnu kaf dağında.
499. Burnunu her deliğe sok-
ma.
500. Buğday yanında, acı ot
ta sulanır.
501. Bulut gider Şam'a, çek
eşegi dama.
502. Bir avuç altının olmadan-
sa, bir avuç toprağın
olsun.
503. Bulutlar ovaya, hizmet-
kârlar odaya.
504. Biz darıldığımız dağın
odununu yakmayız.
505. Büyük dağın, büyük du-
manı vardır.
506. Bizim dana eve gelecek
ya, elin çocukları bırak-
mıyor.
507. Bereket, sapanın ucun-
dadır.
508. Bostan kökünde iken pa-
zarlık yapılmaz.

Cemal Oğuz Öcal'a

Yazılarınızla şimdiye kadar Evimize göstermiş olduğunuz alâkadan dolayı teşekkür ederiz. "Görüşler,, müdürlüğüne gönderdiğiniz son yazınız dercedilemiyecektir. Çok kudsî bir vazifede olduğunuz halde Evimizi unutmayı-
şınız bizi çok sevindirdi. Fakat son yazınız tuttuğumuz yola tamamen aykırıdır. "Halkevimiz,, le temas etmenizi rica ederiz.

Halkevi Reisi

Dr. KEMAL SATIR

Bir Masalın Sonu

Yazan : RASİM GÖKNEL

Kezban'ın acısı yüreğime çökmüştü. Sinirlerim bozu'muş, dün akşam uykularım veremli ciğeri gibi delik dişik olmuştu. Ne tarafıma dönseydim kollarını bana doğru uzatıyor, bahar ovası kadar yeşil gözleriyle bana bakıyor, sevinçle yoğrulmuş sözlerle "Hoşgeldin Mehmet; çok bekledim seni, neden gelmedin?," diyordu. Uyuyamadım. Geyindim. Masum karı kokan şu havadan, şu yığından kurtulmak istedim. Köyün dışına çıktım.

Şafak sökmemiş, tan-yeri henüz ağarmamıştı. Yalnız, gölge salacak kadar ışık veren iri bir yıldız tepenin başında ışıl ışıl ışılıyordu. Toprak yollar çiğle yıkanmış, ağaçlar esmer süküta boyanmıştı. Ne ses vardı ne bir nefes... Sanki kâinat susmuş dünyalar uyumuştı.

Oh, dedim, temizliği koklamak, kana kana içmek ne güzel. Yürüdüm. Billür karanlıklar içime dola dola yürüdüm. Esmer zerreler gönlümün içinde yana yana yolunu gördüm; yürüdüm. Mihraca'nın kavuğundaki elmas gibi pırıldayan o yıldız doğru yürüdüm, tepeyi tırmandım. Çalılar aralıya aralıya yol açtı, yürüdüm. Onlar kollarını çimdiklediler, bacaklarını kamçıladılar, yüzümü tırmaladılar. Kimisi ellerime, ayaklarıma sarıldı yalvardı; kimisi ısırıldı kanafı. Yürüdüm.

Ayaklarımla altında can veren lâvantalının, kekiklerin son nefeslerini göğüs dolusu koklıya koklıya mest, mağrur ben; bir köpek gibi burnum kâh yukarıda kâh aşağıda yürüdüm. Ürkek kanat çırpışlarını, şikâyet cıvıltılarını, yeşilliklerin feryat müziğini dinliye dinliye tırmandım. Tırmandıkça çıkmak ona kavuşmak, ondan temiz hava dilenmek istedim. Arkama bakmadan, al kanla sulana sulana yeşillenen bu ovadan uzaklaşmak.. Esmer Okyanosların temiz bağrında yüzmek, yıkanmak....

Ben köyümden uzaklaştım. O benden uzaklaştı. Ben çıktım, O çıktı. İnsan oğlunun nesi varsa bende eridi aktı, ayaklarım beni çekmez, tırnaklarım tutmaz oldu.

Dizlerim büküldü; ağır ağır katlandı, çöktüm. Sivri kayaları dizliye dizliye yürüdüm; avuçlarım lime lime yükselmek hâlâ çıkmak ona kavuşmak istedim. Onda şahikalarında içimi yıkmak istedim. Çırpındım gidemedim, didindim yürüyemedim. Süründüm.

R Ū z g â r

"Bedri Kısokürek'e,,

Rüzgâr!

Diyar, diyar

Dolaşırsın,

Diyardan, diyara müjdeler taşırsın.

Ak saçlı,

Kır yamaçlı

O yalçın dağlar,

Seni görünce için için ağlar.

Durağın, uğrağın nere

Hangi diyardan yolculuğun

Nice mazlumları attın kedere

Hangi diyara yolculuğun,

Kuşlar durağı,

Yolcu uğrağı,

Kocamış çınar.

Yakut damlalı vadideki pınar,

Sen gülersen güler,

Ağlarsan ağlar.

Yamaçlarda ki köyler,

İlâhî ninnini birbirine söyler.

Aşıkları yollara attın,

Milyonluk sermayeyi

Bir pula sattın,

(Neronu) yana yana arattın,

Bir hiç yüzünden neden bunları yaptın!...

Ali Celâl Şimşek

Sürüne sürüne kuru yaprak hışırtıları arasına kendimi atabildim. Kâinat dolusu istek, bir avuç kemik oraya yıkılıverdim.

*

Titriye titriye kollarımı ona doğru kaldırdım, yalvardım, inledim : "Ben gelemem, sen gel,, dedim. Dinlemedi, aldırmadı; küçüldü, küçüldü; gönlümün emelleri gibi eridi... Mavileşen esmer derinliklere aktı.. Kezban'ımın yeşil gözleri gibi söndü... kayboldu.

Aşk Mektubu!

Yazan : SELÂHATTİN SEPİCİ

Doktor Osman Hayri, bir saatten fazla süren muayenesini bitirdikten ve üç kâğıdı dolduran mufassal reçetesini yazdıktan sonra odayı terk ederken, hastanın babası ile annesi de odadan doktorla birlikte çıktılar.

Hastanın yanında küçük kardeşi İclâl kalmıştı.

Doktor, teşhis ve şüphelerini hastanın, hasta sahibinin yüzüne karşı apaçık söylerdi. Onun garip gibi görünen ve fakat hoş giden bu huyunu bütün memleket biliyordu. Her nedense bu defa sükûtu ihtiyar etmişti. Belli ki genç kıza o da acımış, dünyadaki üç beş aylık misafiretini üzüntüsüz geçirtmek istemişti. Mamafî doktorun sükûtu da mânâdan hâli değildi. Bunun içindir ki hasta sahipleri :

- Nasıl buldunuz? Diyemediler.
- Ümitsiz mi doktor? diye sordular...

* *

Necla, hastalığını anlayamayacak kadar genç değildi. Yirmi sekiz yaşındaydı. Üç senedir yaka paça pençeleşmekte olduğu koh basilleri âkibet onu yatağa düşürmüştü. Artık üç gün ayakta ise, beş gün yatakta idi.

Bütün dünden bir az daha halsiz, bir parça daha mecalsizdi. Bütün gün yatağından çıkamamış, inatçı bir nöbet onu saatlerce yakıp kavurmuştu. Temiz patiska yatağının içinde bir esatir mummyası gibi upuzun ve hareketsiz yatıyordu. Ara sıra zayıf parmaklarile, terden şakaklarına yapışan kumral saçlarını yukarı itiyor, müslin mendilile soluk dudaklarının kenarını siliyordu.

Hizmetçi kız içeri girdi :

- Neclâ hanım bir mektubunuz var...

İclâl dışarı çıkmıştı.

Neclâ elindeki zarfı evirdi, çevirdi. Güçlkle seçilebilen damgasında şehir postasile geldiğini anladı. Açtı ve okumağa başladı :

«Neclâ Hanım!.. İki aydan beridir ki muhitinizde bulunuyorum. Belki nazarıdikkatinizi celbetmişimdir, veya etmemişimdir. Fakat bir defa göz göze geldiğimizi ve bana dikkatle baktığınızı hatırlıyorum. Size karşı kalbimde derin bir incizap hissediyorum Neclâ Hanım. Sizin için beslemekte olduğum temiz hisleri böyle kalemle, yani, bir lise talebesinin ilk müracaat edeceği iptidai bir vasıta ile değil, doğrudan doğruya dilimle ifade etmek isterdim. Sizi son olarak geçen Cuma, kardeşinizin kolunda, bahçede dolaşırken görmüştüm. O gündenberi ne bahçenize, ne de başka bir yere çıkmıyorsunuz. Hasta olmanızdan çok korkuyorum. Bu endişe iledir ki size bu mektubu yazmak ıztırasında kaldım. Beni af ediniz Neclâ Hanım! İlah... İlah.....»

Neclâ bir müddet, muhitinde bulunan yabancı erkek simasını hatırlamaya çalıştı. Hiç dikkat etmemişti buna... hatırlayamıyordu....

Sonra, gönlündeki erkek tipi gözlerinin önüne geldi. Tatlı ve hülyalı bir düşünceye daldı...

Mektup Neclâ'nın haleti ruhiyesinde büyük bir değişiklik husule getirmişti. Akşama doğru nöbet kesildi, yatağından çıktı. Gözlerine fer, yüzüne renk gelmişti. Pencerenin önünde İclâl'a keman çaldırdı. Birlikte şarkı söylediler.

Neclâ sanki hayatı avdet etmişti...

Beş_altı gün içinde ikinci ve üçüncü mektupları da aldı. Adres verilmiş_olsaydı derhal cevap yazacak, henüz tanımadığı âşıkını bir randevuya davet edecekti.

Emin Beyin ani olarak odaya girişi İclâl'i şaşırtmıştı. Yazmakta olduğu kâğıdı saklamak istedi. Saklarken elleri dolaştı, beceremedi. Halinde, tavrında suç üstünde yakalanan insanların telaş ve heyecanı vardı.

Babasının gözlerinden kaçmadı :

— O nedir İclâl, ne yapıyordun? diye sordu.

— Hiç baba! Bir şey yapmıyorum.

— Avcunda saklamak istediğin bir şey var, onu soruyorum.

— Avucumda bir şey yok baba...

Bu sözü söylerken, İclâl, buruşuk kâğıdı yavaşca yere bırakmış, boş avucunu babasına doğru uzatmıştı.

Emin Bey kâğıdın düştüğünü görmüştü. Bir şey söylemeden yürüdü, kâğıdı yerden aldı ve okudu.

— Kime yazıyorsun bu mektubu?

İclâl sessiz, sessiz ağlıyordu...

— Ablama, dedi..

— Yalan!. Aşk mektubu bu..

İclâl hıçkırıklar içinde güçlkle cevap verdi :

— Evet baba, aşk mektubu... Fakat yemin ederim ki ablama yazıyordum... Siz ablamın asıl hastalığını bilmiyorsunuz baba... Ben onu keşfettim amma, iş işten geçtikten sonra... Ablamı ölüme mahkûm eden dert önce kalbinde başladı.. Sonra, ciğerlerine geçti... Ablam sevilme istiyordu... Sevmek istiyordu.. O da her genç kız gibi, her genç erkek gibi buna muhtaçtı... Halbuki o, evde kalmışların arasına katılmıştı artık... Bu da şimdiki hastalığı kadar çaresizdi. Biliyorum ki yaşamıyacak.. Ölüme mahkûmdur.. Hiç olmazsa gözü açık gitmesin diye düşündüm, bu masum oyunu buldum. Elinizdeki dördüncü mektubumdur... Yazdıktan sonra götürüp postaya veriyorum... Bir haftadanberi ablamın halindeki fevkalâdelik gözünüze çarpmadı mı baba?...

Emin Bey karıncalanan sesiyle :

— Al, bâri ikmal et! Dedi ve gözlerini tazyik eden yaşlara serbestce yol verebilmek için kendini dışarı attı.

Selâhattın Sepici

OKUYUCULARIMIZA,

Memleketimizin her köşesini alâkadar eden Folklor Tetkikleri, San'at Tenkitleri, Güzel Şiirler ve emsali yazılar için "Görüşler,, in sahifeleri her zaman açıktır.

Yazıların: ("Görüşler,, Mecmuası yazı işleri müdürlüğü — Adana Halkevi) ne gönderilmesi rica olunur.

"Görüşler,,

Resmin Tesiri ve Çocuk

— 16 ncı Sayfadan Devam —

zularla çocuğun zevkiseline olduğu kadar ahlâk ve seciyesine de hitap edecek şekilde kompozisyonlarla onların tekâmülüne yardım etmektedir. Bu devrede bilgileri imkân olduğu kadar fazla resimle izah ederek çocuğun dimağına nakşetmelidir.

Çocuk on iki on üç yaşına geldiği zaman onda yepyeni bir haleti ruhiye ile karşılaşılır. Bir yandan buluş devrinin gelişi, diğer yandan gördüğü ve tanıdığı mevcudun asıllarının mevcudiyeti sebeplerinin kendince meçhul oluşu, bilgisinin kafasında beliren her sualle bir cevap teşkil edemeyişi onda bir takım karışık halet vücuda getirir. Bu zaman çocuğun benliğine hâkim olabilmesi için atacağı ilk adım zamanıdır. Bu zaman çocuğun yeni bir tahsil çağına girdiği, kendine emniyet ettiği ilk canlanış zamanıdır ki çocuk kimseyi dinlememek, kendi yolunu kendisi tayin etmek ister.

Bu, aynı zamanda çocuk için en tehlikeli zamanıdır.

İşte resmin insan üzerindeki en büyük rolü bu on iki on üç yaş ile yirmi yirmi beş yaş arasındadır. Bu müddet zarfında resim zevke hitaptan çıkar ve terbiyevî bir yol rehberliği alır.

Çocuk düz ve kat'i çizgileriyle iradesini kuvvetlendirir ve uzuvlarına karşı olan hâkimiyetini fazlalaştırır. Şekillerin umumî halini kavramaya çalışmakla meseleleri etraflı olarak görmesini kolaylaştırır. kendisine verilen bilgiyi şekle tatbika çalışmakla öğrendiği her hangi bir şeyi lüzumu anında tatbik edebilmesini, bir hâdiseyi etraflı olarak düşünüp, muhakemesini yapıp tatbik edebilmesini ve mevzua kendisini tamamen verebilmek melekesinde tekâmüle erdirir. Görüş, kavrayış, muhakeme ve tatbik kuvvetlerini aynı zamana sığdırmak imkânını elde eder.

Bu devrede çocuk hislerini de tahlil edemez. Çıplaklığa karşı büyük bir düşkünlüğü vardır. Onların karşısında henüz tahlil edemediği hislerin zebunu olur ki bu tabii hâdiseyi normal olarak kabul edemiyen ve ona gem vuramıyan insanlar hislerinin çukuruna yuvarlanarak kendilerini mahvedebilirler. Bunun varid olmaması için her kesin bir cinsi terbiyeye sahip olması lâzımdır. Bu, tamamen resimle verilebilir.

İnsanlarda gizli kalan şeylere karşı bir merak vardır. Gençlikte bu cinsî merak buluşdan sonra başlamış ve son hadini bulmuştur. Binaenaleyh kendisine cinsî hislerini tahrik etmeyecek şekilde çalışılmış çıplak insan kompozisyonları müze

KAYANAN KAPU

Seri Düzce

Bir sessiz dâva,
Ve o ahmâdîki yâk,
İste sesinin yâzınca,
Açtı bir kâhî kâhîki.

Biriken gâhîrînde,
Dunî, dunî nîyâzî;
Kâsîmîre sîyâhî,
Kâkîlîr dâhî dîyî.

Ve dâhîlî bu huzur,
Uzun kîyîkîlîme,
Mîhîndî dîşîrîlîen,
Pîrîkîr dîlîkîlî.

Medar îkîmîlîne,
Kâhîmîlîni okudîlî
—Bir el kî gîrînîmedîen,—
Yîlîmî îplîkî, îplîkî,
Sâçlîrîmdâ dîkîdîlî.

Mustafa Demirkıran

ve sergilerdeki san'at eserleri ile çocuğu alâkalandırmak ve bunların tabiiîliğini anlaması için onun hislerini değil merakına tatmine çalışmakla cinsî terbiyesinin tekâmülünü, gîzeli ve ivvî bulmaya çalışmasını ve buna çalışırken benliğinin hâkimîyetine sahip olmasına öğretecek olan resimle bu terbiye verilir. Bu terbiyeyi alan genç ahlâkî düşkünlükten kendini sıyrıp hayatını iyi ve normal bir hale koyabilmek iktidarını kendinde bulur.

Bu yaşa kadar edindiği bilgi ve irade ve ahlâk neticesinde ahvâkâtan çıkar ve vericiliğe geçer. Artık kendisi için faydalı olacak şeylerini aramakta devam etmekle beraber başkaları için de faydalı işler yapmaya çalışır ve benliğine, iradesine, ve hislerine hâkim olarak cemiyete yarar bir insan olarak katılır. Ve hayatının sonuna kadar da böyle olmakta devam eder.

İşte anlarız ki resim insanların gözü önüne konan ne bir renk ve çizgi çorbası, ne de bir zevk bulamact değil, insanın terbiyesi, ahlâk ve zekâsının inkişafı, benliğinin teşkili, iradesinin hâkimiyeti, zevkiseliminin inceliği ve zarafeti yani insanlığın tekâmülü için tesiri dokunan bir mürebbi olarak karşımıza kıymet almaktadır.

Vahide Birken

Evimizin Nisan Ayı Faaliyeti

DR. EDEBİYAT : İkinci İbönü zaferini lâyık olduğu e-
temliyle kutlamıştır.

Fahri Zinat ve Çocuk Terbiyesi hakkında konferans-
tı yapıldı.

ÇOCUK SAĞLIKÇILAR : Mütaz aylık aile toplantısı yaptı.
Bununla beraber Mütaz ilimünâradan, mürekkep caz, davetli-
leri ve diğer davetler yaptı.

TEŞVİK : 21 Nisan Hürriyeti Milliye ve Çocuk Bay-
ramı münâzarası Akşamı sinemasında güzel san'atlar şubesiyle iş-
birliği yaparak tekrar bir müsameret verdi. *Konser*, Halktürkü-
leri Kasıpa Bonu pavyon 30/4/941 de aynı sinemada Sosyal yar-
dım nakarına telikat edildi. Definmez genel Başkanımız Milli Şef
İbönü'nün el yazmaları imzalıyıp İnda buyurdıkları fotoğrafları
23 Nisanda kalabalık bir halk kitlesi huzurunda coşkun tezahü-
ratla Parti, Halkevi ve kaza idare heyetiyle ihtiram mevkilerine
talik edildi.

Gürbüz çocuk müsabakası Çocuk balosu salonunda ya-
pıldı.

Sosyal yardım, spor ve köycülük şubeleri işbirliği yapı-
rak Halkevi reisi Dr. Bay Kemal Satır'ın riyasetinde kalabalık
bir kafiye halinde 21/4/941 Pazar günü Misise gidilerek orada
halkın içtimai, sihti durumlarile alâkadar olunuldu. Atış müsa-
bakaları tertip edildi.

Aynı gün Halkdershanelerinden şahadetname almağa
muvaffak olan 127 okuma yazma öğrenen talebeye törenle şa-
hadetname tevzi merasimi icra edildi. Bu münasebetle C. H. P.
Seyhan vilâyet idare heyeti reisi tarafından güzel bir hitabede
bulunularak şahadetnameleri tevzi edildi.

Bu ay zarfında muhtelif vesilelerle Evimize 12,475 vatan-
daş gelmiştir.

Yoksul hastalar muayene ettirilerek ilâçları verdirilmiştir.
Fakir ve yoksul halkın istida, ilmühaber vesaire gibi yazıları ya-
zılarak devairde işlerinin takip ve intacına çahşılmıştır.

Yayın Direktörü : ARİF NİHAD ASYA
Yazı İşleri Direktörü : RASİM GÖKNEL
Basıldığı Yer : TÜRK SÖZÜ Bs.